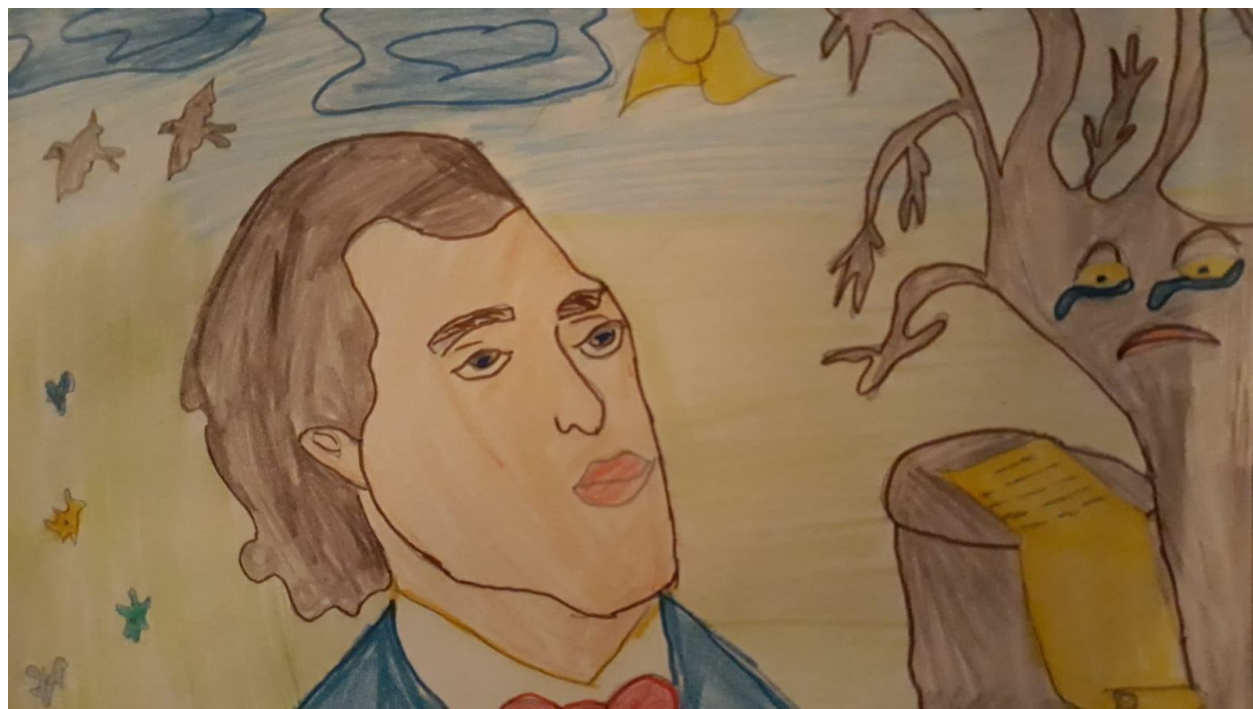

Eminescu

15 Ianuarie 2021

Se împlinesc 171
de ani de la nasterea
poetului national al
României

Mihai Eminescu

"Cât timp va exista, undeva
prin lume, un singur exemplar
din poeziile lui Eminescu,
identitatea neamului nostru
este salvată!"

-Mircea Eliade-

Mihai Eminescu

Mihai Eminescu s-a născut la Botoșani la 15 ianuarie 1850. Este al șapte-lea din cei 11 copii ai căminarului Gheorge Eminovici, provenit dintr-o familie de țărani români din nordul Moldovei și al Ralucăi Eminovici, născută Jurașcu, fiică de stolnic din Joldești. Își petrece copilăria la Botoșani și Ipotești, în casa părintească și prin împrejurimi, într-o totală libertate de mișcare și de contact cu oamenii și cu natura. Această stare o evocă cu adâncă nostalgie în poezia de mai târziu ("Fiind băiat..." sau "O, rămii").

Între 1858 și 1866, urmează cu intermitențe școala la Cernăuți. Termină clasa a IV-a clasificat al cinci-lea din 82 de elevi după care face 2 clase de gimnaziu. Părăsește școala în 1863, revine ca privatist în 1865 și pleacă din nou în 1866. Între timp, e angajat ca funcționar la diverse instituții din Botoșani (la tribunal și primărie) sau pribegeste cu trupa Tardini-Vlădicescu.

1866 este anul primelor manifestări literare ale lui Eminescu. În ianuarie moare profesorul de limba română Aron Pumnul și elevii scot o broșură, "Lăcrămioarele învățăceilor gimnaziști", în care apare și poezia "La mormintul lui Aron Pumnul" semnată M.Eminovici. La 25 februarie / 9 martie pe stil nou debutează în revista "Familia", din Pesta, a lui Iosif Vulcan, cu poezia "De-aș avea". Iosif Vulcan îi schimbă numele în Mihai Eminescu, adoptat apoi de poet și, mai târziu, și de alți membri ai familiei sale. În același an îi mai apar în "Familia" încă 5 poezii.

Din 1866 pînă în 1869, pribegeste pe traseul Cernăuți-Blaj-Sibiu-Giurgiu-București. De fapt, sunt ani de cunoaștere prin contact direct a poporului, a limbii, a obiceiurilor și a realităților românești. A intenționat să-și continue studiile, dar nu-și realizează proiectul. Ajunge suflor și copist de roluri în trupa lui Iorgu Caragiali apoi suflor și copist la Teatrul Național unde îl cunoaște pe I.L. Caragiale. Continuă să publice în "Familia", scrie poezii, drame (Mira), fragmente de roman, "Geniu pustiu", rămase în manuscris; face traduceri din germană.

Între 1869 și 1862 este student la Viena. Urmează ca auditor extraordinar Facultatea de Filozofie și Drept, dar audiază și cursuri de la alte facultăți. Activează în rîndul societăților studențești, se împrietenește cu Ioan Slavici; o cunoaște la Viena pe Veronica Micle; începe colaborarea la "Convorbiri Literare"; debutează ca publicist în ziarul "Albina" din Pesta.

Între 1872 și 1874 este student la Berlin. Junimea îi acordă o bursă cu condiția să-și ia doctoratul în filozofie. Urmează cu regularitate două semestre, dar nu se prezintă la examene. Se întoarce în țară, trăind la Iași între 1874-1877. E director al Bibliotecii Centrale, profesor suplinitor, revizor școlar pentru județele Iași și Vaslui, redactor la ziarul "Curierul de Iași". Continuă să publice în "Convorbiri Literare". Devine bun prieten cu Ion Creangă pe care îl introduce la Junimea. Situația lui materială este nesigură; are necazuri în familie; este îndrăgostit de Veronica Micle.

În 1877 se mută la București, unde pînă în 1883 este redactor, apoi redactor-șef la ziarul "Timpul". Desfășoară o activitate publicistică excepțională, tot aici i se ruinează însă sănătatea. Acum scrie marile lui poeme (Scrisorile, Luceafărul etc.).

În iunie 1883, surmenat, poetul se îmbolnăvește grav, fiind internat la spitalul doctorului Șuțu, apoi la un institut pe lângă Viena. În decembrie îi apare volumul "Poezii", cu o prefață și cu texte selectate de Titu Maiorescu (e singurul volum tipărit în timpul vieții lui Eminescu). Unele surse pun la îndoială boala lui Eminescu și vin și cu argumente în acest sens.

În anii 1883-1889 Eminescu scrie foarte puțin sau practic deloc.

Mihai Eminescu se stinge din viață în condiții dubioase și interpretate diferit în mai multe surse la 15 iunie 1889 (15 iunie, în zori - ora 3) în casa de sănătate a doctorului Șuțu. E înmormîntat la București, în cimitirul Bellu; sicriul e dus pe umeri de patru elevi de la Școala Normală de Institutiori.

Departe sunt de tine....

Departe sunt de tine și singur lângă foc,
Petrec în minte viața-mi lipsită de noroc,
Optzeci de ani îmi pare în lume c-am trăit,
Că sunt bătrîn ca iarna, că tu vei fi murit.
Aducele-amminte se suflă cad în picuri,
Redestăpînd în față-mi trecutele nimiciri;
Cu degetele-i vîntul lovește în ferestri,
Se toarnă-mi gîndu-mi fiul duioselor povești,
Ș-atuncea dinaintea-mi prin ceață parcă treci,
Cu ochii mari în lacrimi, cu mâini subțiri și reci;
Cu brațele-ammîndouă de gâtul meu te-ammiri
Și parc-ai vrea a-mi spune ceva de-ammor și
furmuseț',
În săruturi unim noi săsmamele vieții....
O! glasul amintirii răomăie pururi mut,
Să cit pe vezi norocul ce-o clipă l-am avut,
Să cit, cum dur-o clipă din brațele-mi te-ai
Somuls....
Voi fi bătrîn și singur, vei fi murit de
mult!

Mihai Eminescu

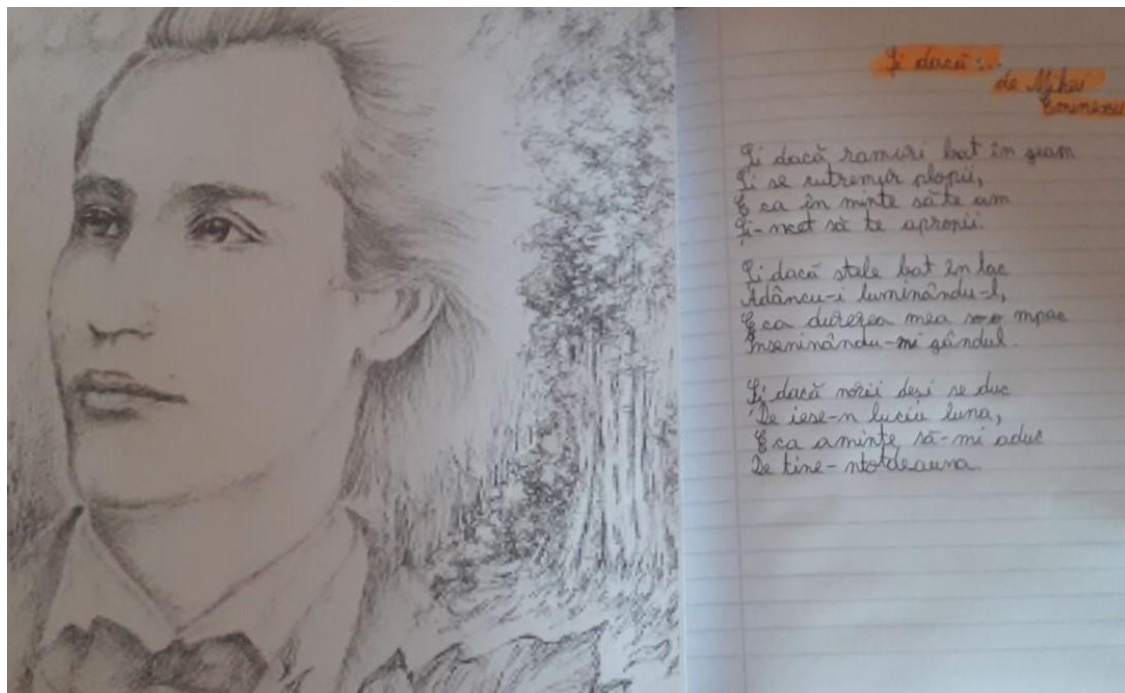
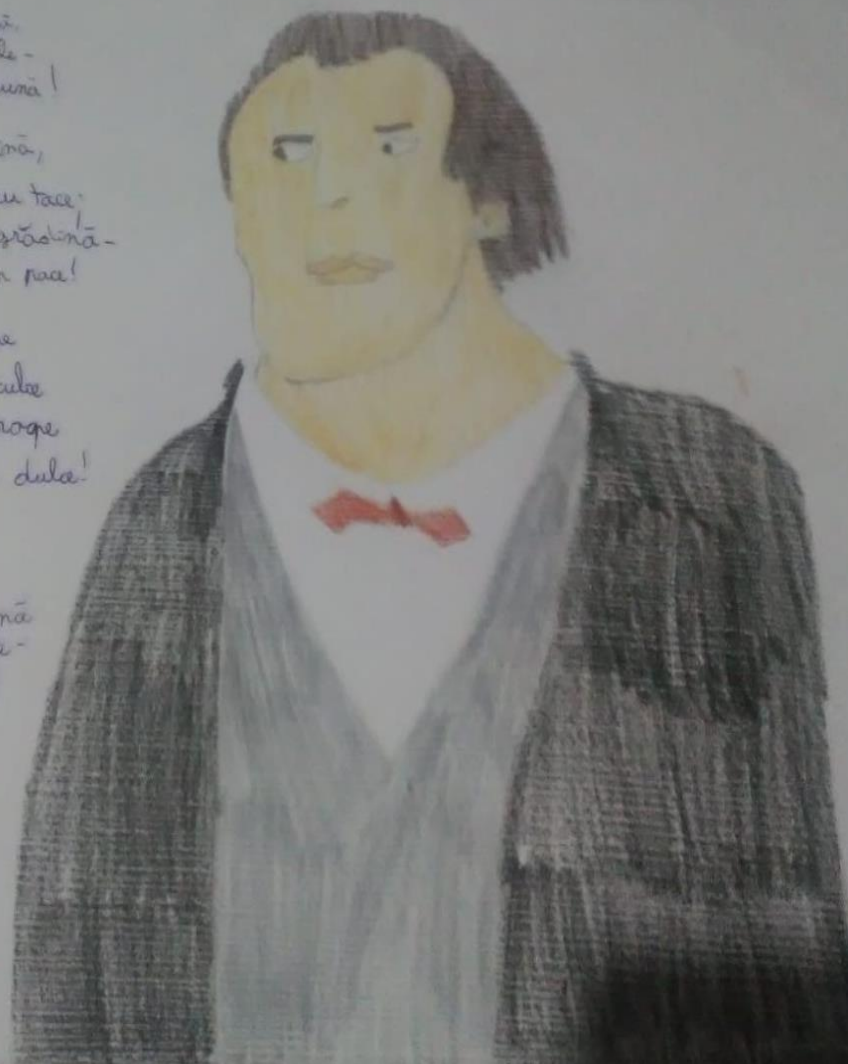
SOMNOROASE PĂSĂRELE...

Imposibil păsările
Să la culcuși se adună,
Să acant în ramurile -
Noaptea bună!

Doar zvonurile suspină,
Re cântă cântecul negru tăce,
Dorm și florile - în grădiniță -
Dormi în pace!

Trece letricița pe apă
Între tronțuri rău se culcă
Eie - te îngeri aproape
Somnul dulce!

Peste-a nupții ferice
Se ridică mândra lună
Totu - i vis și armonie -
Noaptea bună!

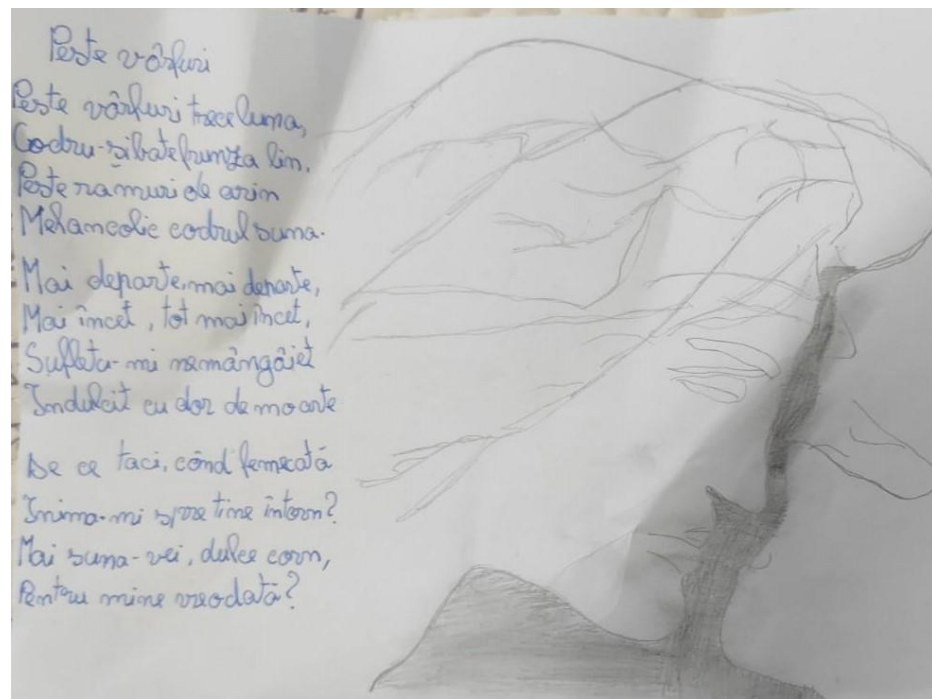

Și dacă:

Și dacă ramuri bat în gura
Și se autrumplă plopii,
Și ea în mormă se te am
Și-met să te apronii.

Și dacă stele bat în lac
Adâncu-i luminându-i,
Și ea dureră mea șor mpa
Înșurubându-mi gândul.

Și dacă nozi desi se duc
De iese-n lăcuș luna,
Și ea aminte să-mi aduc
De tine - năstăsură.

Peste vârfuri

Peste vârfuri trec lumea,
Cobru - și bate furtună lin.
Peste ramuri de aram
Melancolie cordul suna.

Mai departe, mai departe,
Mai încet, tot mai încet,
Sufletu - mi rămângei
Îndulcit cu dor de moarte

De ce taci, când femeata
Înima - mi șor tine întors?
Mai suna - vei, dulce cor,
Pentru mine voadată?